

HOBIT VII

"Hobit? O ničem takovém jsem nikdy neslyšel... co tady děláš, hobite?" řekl drak.

"Já? Já tady nedělám vůbec nic." Vykoktal jsem první, co mě napadlo.

"Totiž já se ztratil a pak jsem si vzpomněl na legendu o vás, ó mocný Šmaku a musel jsem se přijít podívat, jestli pověsti nelhalý." Bylo mi jasné, že tohle lhaní u draka dlouho neobstojí, kor když mě ani neviděl.

"Tak co tedy říkáš? Pletly se legendy?" zeptal se drak samolibým hlasem. A já jsem opravdu moc chtěl, aby mě nesežral.

"Ano, příšerně se pletou... vůbec nedokáží popsat vaši velikost, krásu a moc."

"Když mi tedy tak podlézáš, tak se mi aspoň ukaž!" pravil drak tak mocně, že jsem dostal strach a vyhověl mu. Drak si mě prohlížel stejně jako já jeho. Když zvedl hlavu a zlato, kterým byla překryta, se rozkutálelo všude kolem, tak jsem uviděl arcikam. Ležel kousek od jeho nohy, leskl se tak moc, že ho nešlo přehlédnout a zlato kolem něj vypadalo bezcenné.

"Nyní mi ale řekni pravdu, malý hobite, proč jsi zde? Kdo tě poslal? Byla to ta chátra trpaslíků, kteří si o sobě moc myslí? Tak odpověz!"

"Já, no já, ne to, to ne," koktal jsem a snažil se něco vymyslet, ale v hlavě jsem měl jako vymeteno. Drak se pomalu začal zvedat a zlato se valilo kolem něj. Využil jsem situace a nasadil jsem si prsten. V tu chvíli jsem byl neviditelný. Popadl jsem arcikam schoval ho pod plášť. Tryskem jsem vyběhl ze sklepení. Slyšel jsem, jak za mnou drak řve, protože si všiml že srdce hory je pryč, a jak se snaží mě najít. Doběhl jsem až do jídelny, kde byl Fili a Kili, hodil jsem arcikam na stůl a z posledních sil vydechl. "Je vzhůru a nejspíš... jde sem. Musíme, musíme pryč!" Ozvala se obrovská rána. To asi drak už ztratil trpělivost a lezl ze svého úkrytu ven. Fili a Kili se rozběhli pro ostatní trpaslíky a pro zbraně. Já jsem schoval arcikam k sobě, vytáhl svou zbroj a žihadlo, připravený zaútočit nebo se bránit.

"Tohle vám nepomůže, mistře Pytlíku", ozvalo se za mnou. Byl to Thorin, který vypadal v lesklé jakoby nové zbroji velmi majestátně. "Proti drakovi pomůže jen jediná věc, a to šípy z černé oceli, pojďte, jsou i s kuší na vrcholku hory", řekl a rozběhl se pryč. Běžel jsem za ním po dlouhé schodišti a pár chodbami. Nakonec jsme prošli dveřmi, které vedly až na povrch hory. Všichni trpaslíci tam již byli nachystáni k boji. V nejvyšším bodě byl obrovský střílen a u něj tři šípy.

"Jenom tři šípy?" vypadlo ze mě. "Ano, jenom tři pokusy," přitakal Thorin. "Pokud báje nelhalý, tak jeden z těchto obrovských šípů již draka trefil a udělal mu na krku slabé místo. Musíme se trefit do něj."

Když to dořekl, ozval se řev a hrozný rachot. Drak vyletěl z hory. Všichni trpaslíci se seběhli ke střílnu, aby do něj natáhli první šíp. Zamířili a vystřelili. Šíp se sice draka dotkl, ale jen se odrazil od jeho šupinatého těla a spadl do vody. Drak ale zřejmě ránu cítil a ještě více se rozlítit. Začal chrlit oheň, přitom ale zvedl hlavu a ukázala se ona slabina. Trpaslíci vystřelili znova a tentokrát se šíp zabodl přímo do onoho

místa. Drak strašlivě zařval a řítil se do jezera. Trpaslíci propukli ve strašlivý jásot a poplácávali se po zádech. Já jsem předal arcikam Thorinovi. Trpaslíci mi chtěli věnovat obrovské hromady zlata. Já jsem si však nabalil jen malou truhličku a vydal se na cestu domů. Už bylo na čase.

Trpaslíci zaplatili starostovi jezerního města a další tři měsíce pořádali bujaré oslavy v hoře, na které zvali své příbuzné a přátele, aby obnovili slavný národ trpaslíků. U toho jsem já ale už nebyl. Seděl jsem si v klidu na své terase, snídal a kouřil dýmku. To byl konec mého velkého dobrodružství, a abych na nic nezapomněl, tak jsem napsal tento příběh. To je vše, moji milí. Nyní je čas na vaše dobrodružství.

Úkol: napište nám na email n.eonky@seznam.cz konec příběhu.